

PAULA BÂRSAN

Chiva

Să ai norocul să te curteze în facultate o fină prințesă, însemna mult, exagerat de dorit de orice bărbat. Îl ridica în ochii lor dar el, orgoliosul nu se aștepta la o iubită soție care să-l eclipseze devreme în tot. L-au trădat propriile acțiuni.... l-au mutilat vorbele prietenilor, că ea, o săracă venită din Doro-hoi, cu mămăliga în dinți după gem, finul desert al unor timpuri apuse, urca mai sus decât îi era locul. Ajuns repede obsedat de această făptură, absolven-tă de medicină în anii "90, ce îi intrase în suflet ca sfredelul, Gelu nu mai avea control căci Ida îl depă-șea fără să vrea prin nonșalanță, istețime și vervă, blocându-l în fața lor.... Ca angajată la privat la ma-reea clinică cu 5 etaje, avea și venit consistent, avea și statut dar acum se afla pe targă să o repare cole-gii de spital, din nou... Radu, colegul de facultate al Idei a preluat-o spre salonul dedicat urgențelor, in-tervenind cu echipa, stabilizând-o la terapie inten-sivă. Recidiva Gelu în astfel de ieșiri din ce în ce mai dese, atât în absența dar și în prezența Gisellei. Nu conștientiza pe moment, revenea din hipnoză spășit, cerându-și iertare prin buchete de trandafiri incolori uneori, alteori prin săruturi și lacrimi de sfinți, amare și prea fierbinți în nepăsare.

O urmărea de la distanță. Ascundea ceva aparte delicata făptură, o tristețe criptică afișa, așa stafidită și negruță părea întruchiparea izolării.

Doar tristețea îl orbea pe Gelu, măcinându-l de când Ida lui a plecat. Ida, pe care și-o dorise a lui veșnic, îl săruta încă din fotografia din portofel pe care o împinse la loc după ce o atinse crispat în momentul de rătăcire ivit la fiecare călătorie mai lungă cu metroul. Tenebre îi erau gândurile și nu se putea liniști și desprinde, lacrima răsărea dar nu o lăsa, împingând-o cu arătătorul la loc. O privi și mai atent pe cea care acum îi schiță un zâmbet discret dar gingaș, întrebându-l dacă e liber locul de lângă el. Așa s-au cunoscut, în metrou, și au plecat împreună la pas. Aveau nevoie unul de altul Chiva și Gelu.

Firava brunetă, colțuroasă, urâtică, trista făptură cu mult și ascuns gri în suflet, ce dezvelea forțat artificii de colorată veselie, se numea Paraschiva. Ca o doamnă profesor de colegiu din anii trecuți și obosiți, Chiva încerca eschivarea exersând-o zil-nic, alintându-se. Cu sarafan lung și cămășuță în carouri, din material sintetic, cu haine modeste și prost alese ca îmbinare și potrivire, poza exube-rantă, bacantă chiar și nu-i reușea. Fruntea extrem de îngustă, permanent încruntată spre ridat, zâmbetul aspru și fals teatralizat în exprimare, rigiditatea din colțul gurii și gestică invocau artifi-cialul, nenaturalul. Vorbea imitând, se exprima imitând....totul era imitat, ea nu era ea...doar într-un tăiș rece de gheață al privirii, cunoscătorii puțini o aflau. Sânguincioasă spre tociară la școa-lă, Chiva pierduse trenul iubirii. Experimentase târziu viața și sentimentele cu diverși patroni de mici industrii până la Gelu, cel care a decorsetat-o de angoase, alesul ei venit la pachet cu Giselle, fata ce-i semăna leit lui. Chiva o adoptă la propriu și mulțumită se afișa ca mamă dar o mutila, o pone-grea ca imagine ori de câte ori se putea, așa refula. Nu o mulțumea pe ea, femeie exagerat de meticu-loasă, calculată, această făptură caldă, intrată cumva nepoftită în viața sa la pachet cu fericirea. Fiica înfiată nu era nici pe departe perfectă. Neglijenta adolescentă Giselle, cu hainele arunca-te, lăsate oriunde și fără jenă, cu patul de multe ori nefăcut, cu șosetele purtate și murdare la vedere, uitate, cu picioarele sprijinite pe pereți în relaxare

totală în momentele puține de respiro când repeta lecțiile la care obținea punctaj maxim. Cu machiaj exagerat uneori dar și cu cada nespălată după baie, nu corespundea exigenței Chivei. (...). Giselle reuși și cu ajutorul Chivei să se redrezeze mental după șocul copilăriei, mama ei naturală Ida, renunțase devreme la viață, se aruncase de la balcon într-o zi însorită de vară. Indiferent de motivul alegerii, ziarele povesteau în amănunt despre o anume labilitate cât și despre divergențe familiale sonore, reproșuri, trădări. Mai mult, închipuirile convertite în faptă ale lui Gelu se relatau, prea puține referitoare la mama Gisellei, medicul specialist de renume. În doi ani s-au estompat vorbele, oamenii au înțeles că se mai și moare, indiferent cum, iar șușotelile pe la colțuri și oriunde pe acest subiect, timpul le astupă aruncându-le în colbul uitării. Chiva și Gelu au mutat-o pe Giselle la altă școală, avea acum agățat în semnătură și în proaspătul buletin numele noii mame, nume obținut prin căsătoria civilă a Chivei cu Gelu, deja era alta. Tristețea copilei nu lăsa urme decât în amintirea și în ședințele de terapie la cabinetul de psihologie din colț și când bătu colegiul la ușă, reuși la cea mai bună încadrare. Au înscris-o la balet, au meditat-o, s-au preocupat împreună de viitorul acesteia. Giselle se întrecea în efortul depus zi de zi, concurs după concurs, promitea. Primi și aplauze, au sosit devreme dar muncite și premiile, reviste glamuroase, internaționale, afișând-o în splendoare pe marile scene ale Europei. Totul costa, deplasările, turneele, costumele, recuzita, ... (...)Chiva acoperea cu greu și foarte greu, cu efort consistent, cu extrem de multe ore peste program, prin bonusurile speciale primite regește în plic, lună de lună sau trimestrial.

Neîmprumutând nimic fizic de la Ida, doar de la Gelu, oacheșul bărbat plin de sine și preocupat prea puțin de copilul interior, adolescența se înălța spectaculos sub toate aspectele, o șatenă lungă cu coamă grea ce se reinventa după durerea intrată în viață. (...)Giselle creștea, tulburător se reafila prea devreme la umbra unei mari neliniști, a marii dureri din familia nouă, a doua acum căci Gelu și Chiva parcă nu se mai vedeau în ultima

perioadă, nu-și acordau spațiu comun și timp de ceva vreme, se omorau la propriu, zi de zi în vorbe nedrepte... Titirezul învârtea... secvențele se repetau... Giselle escalada durerea, măcinată de toate scandalurile izbucnite în familie pe nepusă masă, ca petardele, hodoronc-tronc și mai ales când revenea epuizată dar fericită de la concursuri când nimeni era cu ea și bucuria sa, doar pisica ce torcea cerșindu-i atenție, dorind-o mângâiere în puținile clipe împreună.

Chiva se specializase pe economia mondială și politică monetară,(...) cunoștea toate subterfugurile, căile luminoase dar și pe cele umbrite ale obținerii de marjă. Cine mai potrivită decât Chiva cea uscățivă, trasă la față de atâta speranță așteptată mai putea escalada? Era șansă, nu o putea rata și mulțumi mult timp Providenței...Dar secundarul presa, nu putea acoperi pe cât primea, îndestulându-și familia zi după zi, spre nesfârșit, așa se degaja în rotund. Nivelul de trai îl dorea imediat în anvergură, nu conta gradul de îndatorare, încerca Chiva din răspuțuri să facă totul în cabinet, să fie omni-prezentă mai ales cu calcul și rațiune rece și limpede în deciziile momentului, fracționate minute, client după client, dosar după dosar. Cât mai ade-vărat poziționa prezumțiile, estimările se adevăreau. Firmele de consultanță îi serveau instrumente în verificări de active, pasive, stocuri, creanțe, bani în piață, scadențarele erau impecabile spre alb, puține eșecuri ca sume irecuperabile dar și acestea cu posibilitate de câștig la proces prin cabinetul doamnei Andronic, fără dezechilibre, cu egalitate între cerere și ofertă, așa lucra Chiva... urma regula marelui imperiu.

Se contura frumos rotunjindu-se, se bucura că e apetisantă în ochii lui Gelu, apoi și mai mult se umfla centimetru cu centimetru, secvențial, ca un balon, zi de zi, reținea apă, mânca puțin. Nu realiza inițial disfuncția, apoi mai greu controlă, din ce în ce mai mare era efortul. Să redevină în parametrii anteriori, dictați de consoartă, era imposibil. Poate lipsa unei nașteri, poate era un blocaj doar din stresul cotidian, nu se ma întreba

demult Chiva...De prea mulți ani nu mai avea timp pentru ea, acum nici pentru gym și regim. Renunțase la nutriționistul care o dorea vegană, doar semințe crude și frunzeturi îi prescria alături de ceaiuri de păpădie, soc și sunătoare pe multe parale. Menopauza indusă de boala autoimună operată la Iași nu o salvă, stresul o tortura. Să supervizezi la milimetru atâtea firme din grupul de construcții până la cer, fără fisură, peste rafalele economiei, legislației mereu upgradată....hățișuri peste hățișuri... pândită cu iataganul de către Despina Calomfirescu și noile colege sosite, fusese provocator inițial, apoi, de necontrolat. Umbre diafane se profilau zvelte și nepăsătoare cu picioarele până în cer, proaspăt angajate, cu interes de bunăstare imediată, și ele în rampă abruptă, sărind trepte, grăbite spre funcție, renume în CV-ul pentru mai departe. Nu staționau mult, cât să devină atractive în vizorul altor angajatori și mai potenți financiar, atât rămâneau. Chiva era veșnică. Lua medicamente cu sacoșă, nu arăta, se ascundea. Gelu, bărbatul rucsac, se eschivase inițial în relație odată cu luarea ei în greutate ca apoi să o umilească din ce în ce mai mult. Se înstrăinară, părăsi patul conjugal, apoi vila cumpărată, rearanjată și decorată de ea din banii muncii cu greu, Gelu obligând-o astfel să revină la apartament. Întregul ei efort părea în zadar. Gelu o teroriza prin ignoranță dar și mai mult, zi de zi, afișându-se bărbat în splendoare colegelor mai mult sau mai puțin interesate de el, mai mult amuzate și dornice de cancan(...). Chiva abia mai urca etajele. Sălile de baie, grupurile sanitare de pe culoarele luxoase ale pavilionului cu gresie porțelanată nu o avantajau, abia dacă intra pe ușile lor și în lift, cu picioarele edemice și ulcerose în răni deschise dar bine bandajate, ce se umflau continuu răspândind miasmă aparte. Oricât s-ar fi îngrijit, parfumul oriental și înțepător nu acoperea ce pamperșii cu care venea la job, ascunși sub straturi de fuste cât mai largi și mai multe, ca foile de ceapă, nu puteau prelua, estompa.

BUM-BUM, se înfingea hârlețul în pământul înghețat cu toate că era Prier... Era un ger de cră-

pau la propriu visele, darămite pietrele, sfărâma amintirea. Groapa prea mică pentru sicriul 4XL, frânghiile subțiri și rigide dar rezistente, vântul năprasnic, lacrimile înghețate pe obraji, umbreau slujba din biserică, atât de înduioșătoare. Giselle a scris necrologul pe care părintele l-a citit cu trăire aparte alături de predică, șifonând spre cald zbuciumul din sufletul celor aflați în biserică și la groapă, veniți să o conducă pe ultimul drum pe Chiva. Colegii de scenă ai Gisellei s-au topit de durere, abia intuiau viața și ale ei capcane. Luminile rampei o chemau acum pe Giselle, o strigau ploile de paiete vălurite în costumul de primă balerină, lebdă neagră, amestecate în ruga nespus de fierbinte a preotului tânăr și cu har ce slujea înălțând cadelnița până la nori. Chemau, dezlegau în panglici de fum amintirile, clipele dulci ale dimineților moi în familie când glasul mamei, al Idei, o invita la ceaiul cald, la biscuitul cu gem de caise și oul moale servit cu un mic pesmet tartinat cu unt. Dar aripile zborului erau mai mari decât credea, cântăreau greu, de plumb atunci, acum de tanc blindat, luând amintirea Idei, acum și pe cele cu Chiva, a doua sa mamă, și ea la fel de fără de noroc, neînvingătoare în familia lor. Chiva nu se lăsa dusă, parcă anume nu intra sicriul în groapă, dorindu-se clipă lungă lângă ei, dându-le emoții tuturor care se temeau să nu se rupă scândura și să se reverse coșciugul fără mănere, înainte de a intra în subteranul amarului rece.

Muri de Paște. De Înviere agăță cerul în lumina de unde nu mai coboară decât în fațete diamantate în lacrima din ochiul Gisellei. Ida o vizitează din când în când pe Chiva, cerându-i diafană prietenie...înlănțuite se avântă în liniști prelungi...